

1

Çalar saatimin ısrarlı çalışı beni aşırı tuhaf rüyamdan çekip çıkardı. Sanırım konuşan yunuslar ve dünyanın sonuyla ilgili bir şeydi.

Rüyadan uyanmadan hemen önce gördüğünüz o ânı gerçek gibi hissetmeniz ne tuhaftı. Gerçek olduğuna –olayların hakikaten başınıza geldiğine– tamamıyla inanırdınız; o esnada bir yunusla konuşuyor olsanız bile. Ama gözlerinizi açtığınızda rüya hemencecik yok olurdu, hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf bir düşünce karmaşasından başka bir şey kalmazdı geriye.

Çalar saatimin üst kısmındaki düğmeyi el yordamıyla ararken rüyanın son kısımlarını da düşünmeyi bıraktım, dijital ekranda yanıp sönen rakamlarla aynı anda gözlerimi kırıştırdım.

9.00

Bir an için neden kimsenin beni henüz uyandırmadığını merak ederek panikledim ancak sonrasında tarihi gördüm.

9 HAZİRAN CUMARTESİ

Doğum günümdü.

Dolaplı ranzamdan zıplayarak indim, perdeleri çekip açtım, güneş ışığı odama doldu. Pencereden, annemle babamın doğum günüm için aldığı parti çadırının naylon kaplı parçalarının çimenliğe serilmiş olduğunu görebiliyordum, yalnızca babamın kurmasını bekliyorduk. Arka bahçeyi saran çitlerin üzerinden demiryolu hattını, onun ötesinde de Cheswick Tepesi'ne doğru çıkarken sıralanan dükânların arkalarını görebiliyordum, tüm tablo yazın mükemmel güneş ışıklarıyla boyanmıştı.

Sırtıp duruyordum. O gün hayatımın en güzel günü olacaktı. On yaşına girmiştim.

Antik Yunan filozofu Pisagor, on'un dünyanın en önemli rakamı olduğunu düşünmüş. On rakamını kullanarak aşağı yukarı tüm matematiği icat etmiş, tüm evrenin rakamlardan oluştuğunu tahmin ediyormuş. Pisagor, on rakamının her şeyi anlamanın anahtarını içerdiğini söylemiş. Yani, eğer bu doğruysa, on yaşında olmak bence epey güzel olacaktı.

Artık on yaşında olduğumdan annemle babam, Lily gibi, tek başıma alışverişe gitmeme ya da geç saate kadar oturmama izin verirdi belki.

Lily benim ablamdı. On beş yaşındaydı ve benden nefret ediyordu.

Annemle babam Lily'nin benden nefret etmediğini söylüyordu. Lise bitirme sınavları için ders tekrarları yaptığından bu ara biraz stresli olduğunu belirtmişlerdi ama ben bunun iyi bir bahane olduğunu düşünmüyordum. Ben bu sınavların matematik kısmını altı yaşında, fizik, kimya ve biyoloji kısımlarınıysa yedi yaşındayken geçmiştim. Ardından da üniversite sınavını kazanmıştım. Üniversitede matematik ve fizik bölümlerinde okuyordum.

İşin aslı şu: Ben “akademik alanda üstün yetenekliydim.” Görünüşe göre bu beni genel nüfusun %2'lik dilimine sokuyordu. Bu, herkesten daha zeki olduğum anlamına gelmiyordu. Fransızcam berbattı. Yalnızca, evrenin nasıl işlediğini öğrenmeye bayılıyordum.

Lily bunun beni bir ucube yaptığını düşünüyordu.

Dediğim gibi, benden nefret ediyordu.

Sabahlığımı pijamamın üzerine geçirip aşağı indim. Ev çok sessizdi. Normalde babam çoktan mutfakta, gürültülü bir şekilde kahvaltı –Cumartesi Sabahı Kızartmalarından birini– hazırlarken annem de mutfak masasında gazete okurdu.

Merdivenlerin sonundan sağa dönerek koridora saptım, oradan da mutfağa geçtim. Çıplak ayaklarımla, yerddeki siyah-beyaz fayansın buz gibi olduğunu hissedebiliyordum. Ürperdim. Mutfak masası ıssızdı, boş mutfak tezgâhı parıldarken ocak sessizce duruyordu. Burada kimse yoktu.

Arka bahçeye açılan veranda kapısından, acaba annemle babam günün ilerleyen saatlerindeki partim için parti çadırını kurmaya başlamak üzere gizlice bahçeye mi çıktılar diye merak ederek dışarı baktım; ama orada da kimse yoktu.

Belki bir yerlerde saklanıyorlardı, her an bir yerden çıkıverip bana “İyi ki doğdun” şarkısını söyleyebilirlerdi.

“Anne! Baba!” diye seslendim. “Neredesiniz?”

Bir an için kıpırdamadan durup birdenbire ortaya çıktıklarında şaşırmış gibi yapmak üzere kendimi hazırladım. Ama kimse ortaya çıkmadı. Odamdaki perdeleri açtığımdan beri süren gülümsemem yavaş yavaş solmaya başlamıştı. Eğer annemle babam bunun komik olduğunu düşünüyorduyorsa onlara iki çift lafım vardı.

Oturma odası da mutfak kadar boştu, televizyon kapalıydı, kanepedeki tüm yastıklar yerli yerindeydi. Lily'nin daha uyanmamış olmasına şaşırmadım, genellikle hafta sonları saat onu geçmeden ortalarda gözükmezdi. Bunların hepsi onun bir ergen olmasıyla, beynindeki hormonların onun geç yatmasına neden olmasıyla alakalıydı. Artık on yaşında olduğuma göre belki bunlar bana da olurdu. Artık on yaşında olduğuma göre her şey değişebilirdi.

Alt kattaki turumu tamamlamıştım artık: Koridor, mutfak, oturma odası, tekrar koridor. Eğer annemle babam bana sürpriz yapmak için bir yerlerde saklanıyor idiyse, geriye fazla bir oda kalmamıştı. Evimiz o kadar da büyük değildi.

Merdivenlerin dibinde durup tekrar seslendim.

“Anne! Baba! Bu hiç komik değil! Neredesiniz?”

Hâlâ yanıt yoktu; yalnızca evi dolduran ürkütücü sessizlik vardı. Arkamdaki ön kapının renkli cam kemerinden sızan güneş ışığına rağmen titriyordum. Herkes neredeydi? Bensiz dışarı çıkmazlardı. Yataktan fırladığımda hissettiğim heyecan giderek artan bir kaygıya dönüşüyordu. Merdivenleri hızla, ikişer ikişer çıktım, bu şaşşal saklambaç oyununun artık bitmesini istiyordum.

Merdivenin sahanlığından dönerek annemle babamın yatak odasının kapısını açtım.

Oda hâlâ karanlıktı, sabah güneşini engellemek için kalın perdeler çekilmişti ancak sahanlıktan sızan ışık sayesinde içeride kimse olmadığını görebiliyordum. Yatak örtüsü, anne babamın battal boy yatağına düzgünce serilmişti. Yatak, içinde uyunmamış gibi gözüküyordu.

İçimde biriken endişe, artık gergin bir korku düğümüne dönüşüyordu.

Sahanlığa dönerek odama tekrar göz attım, banyoya da baktım garanti olsun diye. Ama her ikisi de boştu, gördü-

ğüm tek canlı, duş perdesini çektiğimde banyo musluklarına doğru hızla kaçan örümcekti.

Banyo penceresinden sızan ışık hiçbir şekilde ısıtmıyordu, yeniden titredim. Bir şeyler yolunda değildi.

Tekrar sahanlığa çıkıp Lily'nin tavan arasındaki odasına doğru uzanan ikinci merdivenlere baktım. Merdivenlerin dibindeki duvarda GİRİLMEZ yazan bir tabela asılıydı, Lily de tabelanın altına KIZ KARDEŞLER GİREMEZ diye eklemişti.

Beni kastediyordu.

Normalde bir cumartesi sabahı Lily'nin odasının yakınlıklarına bile gitmeye cüret etmezdim. Hafta sonu sabahları uykusu bölündüğünde öfkesi volkanik bir patlama gibi olabiliyordu. Ama bu normal bir cumartesi değildi. Doğum günündü ve herkesin nerede olduğunu öğrenmek istiyordum.

“Lily!” Merdivenlerden yukarı bağırdığımda sesim boş duvarlarda yankılandı. “Uyandın mı?”

Yanıt yoktu.

“Lily!”

Yine sessizlik.

GİRİLMEZ tabelasına baktım, ardından kafamı iki yana salladım. Acil bir durumdu.

İleri doğru bir adım atarak merdivenleri çıkmaya başladım. Lily, onu uyandırdım diye kızdığına sıralayacağım bahaneleri düşünüyordum içimden. Odasında değilse de ne yapacağımı bilmiyordum.

Evimizde genelde hep gürültü olurdu, bu sessizlik beni gerçekten etkilemeye başlamıştı.

Sonra kapı zili çaldı.

Şaşkınlıkla sıçradım ama bunun ne anlama geldiğini idrak edince, bir anda içim rahatladı. Gelen annemle babam olmalıydı. Partime hazırlık yapmak için erken kalkmış, sonra da mağazalardan bir şey almaları gerekmişti herhalde. Lily'yle ben uyurken çıkıvermişlerdi, şimdi de torba torba parti malzemesiyle onlara kapıyı açmamı bekliyorlardı.

Merdivenlerden koşarak indim, sahanlığın etrafından bir sıçrayışta dönüp ikinci merdivenleri de hızla geçtim. Sonunda doğum gününe başlamanın zamanıydı.

Koridora vardım, kapı zili, biri parmağını üzerinde tutuyormuş gibi uzunca çalıyordu. Sonra aniden kesildi, ortama yine mutlak bir sessizlik hâkim oldu.

Zil bozuktur herhalde.

Biraz şaşkındım ama gülümsedim, annemle babamın bana neler aldığını görmek istiyordum.

Ama kapıyı açtığımda gülümsemem dondu, sonra da ağzımın kocaman açıldığı, sessiz bir çığlığa dönüştü. Dışarıdaki korkunç manzarayı görünce vereceğim neşeli selam boğazımda düğümlenmişti.

Dışarıda kimse yoktu.

Daha da kötüsü, hiçbir şey yoktu.

Annem yoktu. Babam yoktu. Garaj yoluna park edilmiş araba yoktu. Garaj yolu yoktu. Cadde yoktu. Evler yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Yalnızca sonsuzluğa uzanan kapkara bir boşluk.

Gördüklerimin imkânsızlığını anlamlandırmaya çalışarak karanlığa doğru baktım.

İşe yaramadı.

Beynim patlamadan kapıyı çarparak kapattım.

Neler olduğunu anlamaya, nefes almaya çalışarak elim hâlâ kapı tokmağında, ileri geri sallanıyordum.

Aşağı baktığımda cilalı parkelerde gökkuşağı gibi uzanan renkleri gördüm, renkli camlardan süzülen güneş ışığı bu deseni yaratıyordu. Ama kapıyı açtığımda gökyüzünde güneş yoktu. Güneşin kendisi yoktu. Gökyüzü yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Artık iyice korkarak kapıdan geriledim. Dışarıda hiçbir şey yoksa zili kim çalmıştı?

Koridordan tökezleyerek geçip mutfağa döndüm, az önce gördüklerimi unutmayı denemek için de mutfak kapısını arkamdan çarparak kapattım. Mutfak masasına yaslandım, hâlâ titriyordum, düşmemek için masanın kenarına tutunan parmaklarım da tir tir titriyordu.

Neler oluyordu?

“İyi ki doğdun Maisie!”

Annem, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bir yığın zarfı mutfak masasının üzerinden bana doğru itti. Arkasındaki babam sırtarak omzunun üstünden hızlıca baktı, bir yandan da tavadaki muzlu krepten gözünü ayırmıyordu. Onun yapış yapış, tatlı kokusunu oluşturan moleküller ocaktan burnumdaki koku reseptörlerine ulaşıyor, midemin beklenti içinde guruldamasına neden oluyordu.

Yığının en üstündeki koca zarfa bakarak, “Teşekkürler anne” dedim. Annemin el yazısını hemen tanımıştım, gümüş rengi zarfa koca harflerle ismim yazılmıştı.

Maisie

“Hadi” dedi annem, “aç.”

Zarfı çevirdiğimde bir köşesinin biraz kabarık olduğunu gördüm ve bunun anlamını hemen çözdüm. Yüzümdeki gülümsemeyi bozmamaya çalışarak zarfı yırtıp açtım, içinden devasa bir doğum günü kartı çıkardım.

Ön tarafında yıldızlı gökyüzünde vınlıyarak giden bir roket resmi vardı, takımyıldızlar DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN yazacak şekilde düzenlenmişti. Üst köşesineyse bir yıldızın içinde kocaman yazılmış on rakamını içeren parlak mavi bir rozet iliştilmişti.

Rozetle ilgilenmeden hızlıca kartı açtım, içinde yazanları okurken yüzümün kızarmasını engellemeye çalıştım.

Maisie'ye

Umarım doğum gününde tüm evrenin yıldızı
sen olursun!

Seninle gurur duyuyoruz. Günün harika geçsin.

*Sevgilerimizle
Annen ve Baban
Öpüyoruz*

Ben kartı masaya koyarken annem bana beklentiyle baktı.

“Seçmemiz çok uzun sürdü. Bugünlerde kızlar için hazırlanan doğum günü kartlarının üzerinde hep sersem-